# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 3. MARTS 1983 [1]

*Høje Domstol.*

1. Nærværende sag, som Margherita Macevicius, gift Hebrant, har anlagt mod Europa-Parlamentet den 15. september 1981, udgør en del af en nu ti år gammel retstvist mellem sagsøgeren og generaldirektøren for forskning og dokumentation ved den nævnte institution, som allerede har givet anledning til tre afgørelser fra Domstolen. Under den nu anlagte sag er der nedlagt påstand om, at Parlamentets afgørelse om at tildele Reid den eneste stilling i lønklasse A 3, som dengang var ledig, annulleres, samt at sagsøgeren forfremmes til denne lønklasse.

2. Som et led i mit sammendrag af de faktiske omstændigheder forekommer det mig hensigtsmæssigt på ny at gennemgå de forskellige faser i »Macevicius-sagen«. Sagsøgeren, som er uddannet bibliotekar og er italiensk statsborger, blev ansat af Parlamentet den 1. december 1967 som ekspeditionssekretær i lønklasse A 5. Hun har siden dette tidspunkt varetaget arbejdsopgaver vedrørende bibliotekets ledelse og administration. Den 1. januar 1973 blev hun forfremmet til lønklasse A 4.

Den reorganisering, som gennemførtes i Parlamentets generalsekretariat efter Storbritanniens, Danmarks og Irlands tiltræden, medførte en væsentlig omlægning af generaldirektoratet for »Dokumentation og Information«. Det blev opdelt i to generaldirektorater, et for »Information og Public Relations«, og et for »Forskning og Dokumentation«. Taylor, som er britisk statsborger, og som siden den 1. marts 1974 har haft det direkte ansvar for biblioteket, blev i 1972 udnævnt som leder af dette sidstnævnte generaldirektorat. På samme tid — i 1973 — blev også biblioteket opdelt i to afdelinger: den første, »katalog og administration«, senere ændret til »bibliotekets katalog og organisation«, ledet af sagsøgeren, den anden vedrørende »henvisninger og officielle dokumenter«, senere omdøbt til »referencer, oplysninger og dokumentation«.

Som et led i forberedelserne til reorganisering af biblioteket havde generaldirektør Taylor foreslået at udskifte det indtil da anvendte analytiske klassificeringssystem med decimalsystemet. I sidste instans valgte han et blandet system, idet han bevarede den analytiske klassificering for de eksisterende samlinger, samtidig med at han anvendte decimalsystemet for nyanskaffelser samt for værker af særlig interesse.

Sagsøgeren gav lige fra starten udtryk for modstand mod denne ændring, og hun opretholdt denne modstand, selv efter at Parlamentets bureau den 23. september 1974 havde bemyndiget Taylor til at iværksætte reorganiseringen. Den 7. november 1974 blev der nedsat en ad hoc-arbejdsgruppe under forsæde af Reid, som også var engelsk statsborger, og som den 25. februar 1974 var blevet antaget af Parlamentet som

1 — Oversat fra italiensk.

midlertidigt ansat i lønklasse A 5. Under første sag, som Macevicius anlagde ved Domstolen, anfægtede hun denne udnævnelse. Ved dom, afsagt af anden afdeling den 20. maj 1976, sag 66/75 (Sml. 1976, s. 593), blev sagsøgte [Europa-Parlamentet] frifundet. Domstolen udtalte nemlig, at Parlamentet ved at udnævne Reid havde udøvet sine beføjelser vedrørende den interne organisation, og at der ikke herved var sket en så væsentlig forringelse af sagsøgerens arbejdsopgaver, at der ikke længere var overensstemmelse mellem på den ene side de arbejdsopgaver, som var betroet hende, og på den anden side hendes lønklasse og stilling.

De interne forhold i generaldirektoratet bliev imidlertid mere og mere spændte. Macevicius anlagde for anden gang sag ved Domstolen, hvorunder hun anfægtede sin egen bedømmelsesrapport for perioden 1973-1974, da den efter hendes opfattelse indeholdt urigtige vurderinger. Ved dom af 12. maj 1977, sag 31/76 (Sml. 1977, s. 883) frifandt Domstolens første afdeling sagsøgte [Europa-Parlamentet], idet Domstolen ikke fandt grundlag for de af sagsøgeren fremsatte anbringender.

Der er, som det tydeligt vil fremgå af det følgende, en nær sammenhæng mellem Macevicius' tredje søgsmål og genstanden for nærværende retssag. De vedrører nemlig begge sagsøgerens og Reid's karriereforløb. I en række forberedende dokumenter vedrørende Parlamentets budget og struktur havde generalsekretariatet og budgetudvalget i løbet af årene 1978 og 1979 planlagt at opnormere A 5/4-stillingerne til A 3-stillinger for cheferne for tjenestegrenene »bibliotekets katalog og administration« og »referencer, oplysninger og dokumentation«. Ved skrivelse af 5. september 1979 vedrørende godkendelsen af budgettet for 1980 foreslog Taylor imidlertid under henvisning til de ved Parlamentets resolution af 10. maj 1979 fastsatte budgetindskrænkninger, at der for finansåret 1980 alene foretoges opnormering til lønklasse A 3 af stillingen som chef for tjenestegrenen »referencer, oplysninger og dokumentation«. Dette forslag blev godkendt af generalsekretæren og af budgetudvalget. Meddelelse nr. 2677 om ledig stilling som kontorchef blev følgelig offentliggjort den 14. juli 1980, hvorved det blev bekræftet, at stillingen som chef for afdelingen »referencer, oplysninger og dokumentation« var blevet opnormeret på organisationsplanen for 1980.

Macevicius indbragte for tredje gang en sag for Domstolen, hvorunder hun anfægteden den forventede indstilling af Reid til forfremmelse til lønklasse A 3. Ved kendelse af 18. november 1980, sag 141/80, afviste tredje afdeling sagen, for så vidt den var rettet mod en akt (forslag fra samt afgørelser truffet af en institutions kompetente instanser vedrørende udarbejdelsen af budgettet), som ikke indeholdt et klagepunkt i forhold til sagsøgeren (Sml. 1980, s. 3509).

Hermed er vi fremme ved nærværende sag. Fem ansøgere indgav ansøgning til den i meddelelse nr. 2677 indeholdte stilling. Efter at have gennemgået ansøgningerne udnævnte ansættelsesmyndigheden ved afgørelse af 24. oktober 1980, offentliggjort den 25. november s.å., Reid i lønklasse A 3 som chef for Parlamentets afdeling »referencer, oplysninger og dokumentation«.

Da sagsøgeren ikke modtog svar på sin administrative klage, anlagde hun i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, nærværende sag.

3. Den sagsøgte institution har i sit svarskrift i første række gjort gældende, at sagen skal afvises af to grunde, nemlig dels at der savnes søgsmålsinteresse, dels at der ikke foreligger en retsakt, som indeholder et klagepunkt. Parlamentet har nemlig anført, at Macevicius ikke kan anlægge sag, idet hun nemlig ikke indgav ansøgning til den ledige stilling, og har tilføjet, at udnævnelsen af Reid i hvert fald ikke har haft nogen skadevirkninger i forhold til hende. Over for disse indsigelser har Macevicius gjort gældende, at hun har interesse i at anfægte en afgørelse, der medfører fordele for en tredjemand, som hun ikke selv opnår. Hun har endvidere anført, at når hun ikke indgar ansøgning, beroede dette såvel på et ønske om at være konsekvent (idet hendes modstand mod udbygningen af den omhandlede tjenestegren var velkendt) som på, at de i meddelelsen om ledig stilling indeholdte kvalifikationskrav var formuleret på en sådan måde, at hun fik den opfattelse, at Reid under alle omstændigheder ville blive den udvalgte.

4. Jeg skal først tage stilling til indsigelsen vedrørende den manglende søgsmålsinteresse. Den forekommer mig at være velbegrundet. Det følger af et almindeligt anerkendt princip i medlemsstaternes forvaltningsret, at der foreligger en sådan interesse, når den tilstræbte retsafgørelse i givet fald kan beskytte en væsentlig interesse, som forvaltningen har krænket. Det er derfor nødvendigt, at der godtgøres at foreligge en konkret, personlig interesse i afgørelsen af retssagen; eller det kræves, udtrykt i mere tekniske vendinger, at man, jf. maksimen »pas d'intérêt, pas d'action«, har en retsbeskyttet position, som giver grundlag for at anlægge sag ved domstolene.

For at en sagsøger kan antages at have interesse i at anfægte udnævnelsen eller forfremmelsen af en anden tjenestemand, kræves det, at han godtgør at være egnet til at besætte stillingen. Når der er angivet særlige krav som forudsætning for at blive udnævnt, er det ikke nok, at sagsøgeren opfylder dem alle, men for at undgå at sagen afvises, må man have udvist en interesse for at blive udnævnt. Det er nemlig kun, for så vidt som sagsøgeren deltager i den omhandlede procedure, at vedkommende har den før omtalte retsbeskyttede position, som dels sikrer, at vedkommende kommer i betragtning ved besættelsen af stillingen i henhold til den fastsatte procedure, dels giver vedkommende mulighed for på dette grundlag at iværksætte en efterprøvelse af, om de retsakter, hvorved myndigheden har udøvet sin skønsbeføjelse, eventuelt er behæftet med mangler.

Disse grundlæggende synspunkter er blevet bekræftet i Domstolens praksis. For så vidt angår fastlæggelsen af de krav, som må stilles, for at en part kan antages at have interesse i at opnå annullation af udnævnelser eller forfremmelser, har Domstolen hidtil antaget, at en sådan interesse kun foreligger, når sagsøgeren har deltaget i proceduren med henblik på besættelsen af en stilling (dom af 19. 3. 1964, sag 27/63, Raponi mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 467, af 24.6.1964, sag 26/68, Fux mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 145, samt af 28. 5. 1975, sag 79/74, Küster mod Parlamentet, Sml. 1975, s. 725). Efter min opfattelse har Domstolen fastholdt dette kriterium, bortset fra i dommen af 29. oktober 1975, forenede sager 81-88/74, Marenco m.fl. mod Kommissionen (Sml. 1975, s. 1247). Sagerne drejede sig om, hvorvidt udnævnelsen af en række tjenestemænd var lovlig, og Domstolen fastslog, at en række personer, som ikke havde indgivet ansøgning om de ledige stillinger, også havde en interesse i at anfægte udnævnelserne. Dette fastslog Domstolen imidlertid alene, fordi de kunne have indgivet ansøgning, såfremt myndigheden havde gennemført en intern udvælgelsesprøve (præmis 10).

Det er derfor efter min mening ganske indlysende, at Macevicius ikke har søgsmålsinteresse under nærværende sag, da hun, som hun selv har anført, bevidst undlod at tage det ganske simple skridt at indgive sin ansøgning.

Sagsøgerens henvisning til en bemærkning i generaladvokat Roemer's forslag til afgørelse i de forenede sager 24/58 og 34/58, Chambre Syndicale de la Sidérurgie de l'Est de la France m.fl. mod Den Høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab (Sml. 1954-1964, s. 187) er heller ikke overbevisende. Sagen drejede sig om en beslutning vedtaget af Den Høje Myndighed, hvorved der var fastsat særtariffer for jernbanetransport af mineralske brændstoffer til brug for stålindustrien. Generaladvokaten anførte, at der principielt foreligger søgsmålsinteresse, når den anfægtede beslutning medfører skadevirkninger for sagsøgerens retsstilling, og når en annullation vil være til sagsøgernes fordel. I den pågældende sag anførte generaladvokaten, at selv om beslutningen ikke pålagde sagsøgerne en forpligtelse, medførte den ulemper for dem, fordi den opretholdt fordele for andre virksomheder, som de pågældende ikke selv kunne opnå. Jeg kan imidlertid ikke se nogen analogi mellem den situation og de omstændigheder, som Macevicius befinder sig under, idet hun — det er på sin plads at gentage det — ved ikke at indgive ansøgning *af egen fri vilje* afskar sig fra såvel mulighed for at blive forfremmet til lønklasse A 3, dels fra en retsposition, som ville have givet hende grundlag for i givet fald at anvende de relevante retsmidler.

5. Jeg skal nu behandle indsigelsen om, at der ikke foreligger en akt, der indeholder et klagepunkt. Jeg skal herved bemærke, at det følger af Domstolens faste praksis, at kun en foranstaltning, som efter sin art griber direkte ind i en konkret rettighed, har denne karakter (domme af 1. 7. 1964, sag 26/63, Pistoj mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 499, af 1. 7. 1964, sag 78/63, Huber mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 503, af 10. 12. 1969, sag 32/68, Grasselli mod Kommissionen, org. ref. Recueil 1969, s. 505, samt af 11. 7. 1974, de forenede sager 177/73 og 5/74, Reinarz mod Kommissionen, Sml. 1974, s. 819). For at opnå anerkendelse af en søgsmålsinteresse måtte Macevicius derfor påvise, at udnævnelsen af Reid har grebet ind i hendes rettigheder i henhold til tjenestemandsvedtægten, f.eks. ved at indskrænke de arbejdsopgaver og beføjelser, der tidligere tilkom hende.

Parlamentet har benægtet, at der er sket en sådan begrænsning (eller andre lignende begrænsninger), og der er rent faktisk intet som helst der tyder herpå. Imidlertid har Macevicius påstået, at udvælgelses*proceduren* var behæftet med en mangel — hvorfor den pågældende retsakt følgelig indeholder et klagepunkt. Ifølge sagsøgeren blev de i meddelelsen om ledig stilling indeholdte krav vedrørende kvalifikationer og nødvendige kundskaber afpasset til Reid's tjenestlige forhold, og — har hun tilføjet — det var ikke tilfældigt, at han var den eneste tjenestemand, som indgav ansøgning.

Efter min opfattelse svækkes denne argumentation af, at den i det vist omfang sammenblander en retsakt, som indeholder et klagepunkt, med en ulovlig retsakt, hvilket er forskellige begreber. Generaladvokat Trabucchi anførte dette i sit forslag til afgørelse i sag 35/72, Kley mod Kommissionen (Sml. 1973, s. 696). Han anførte, at det første begreb »har en rent processuel karakter, således at det fungerer som et filter med hensyn til sagsanlæggenes *antagelse til realitetsbehandling* uafhængigt af, om disse er *begrundede*«.

Jeg skal desuagtet tage stilling til de af sagsøgeren fremførte argumenter, først det argument, at meddelelsen om ledig stilling så at sige var skræddersyet til

Reid's færdigheder og erfaringer. Parlamentet har atter en gang bestridt dette; men selv om der var grundlag for denne anklage, ville Macevicius ikke i den foreliggende sag have ret til at anfægte meddelelsen. I kendelse af 18. november 1980 anførte Domstolen nemlig selv, at hun ikke havde indgivet den administrative klage, som kræves i henhold til tjenestemandsvedtægtens bestemmelser; og dette udelukker, at det nu prøves, om meddelelsen udgør en retsakt, der indeholder et klagepunkt, f.eks. ved at have opstillet krav, som udelukker en ansøgers karrieremuligheder.

Med hensyn til det andet argument om, at Reid var den eneste tjenestemand som indgav ansøgning, er jeg ude af stand til at forstå dets betydning. Hvornår er det blevet en ugyldighedsgrund, at der kun er en enkelt ansøger? Og det er ikke det hele. Argumentet kan — bortset fra at det er sagligt uforståeligt eller snarere meningsløst — ikke gøres gældende. Macevicius' påstand er nemlig ikke bevismæssigt underbygget. Tværtimod fremgår det af et af sagsøgte fremlagt dokument, at der i hvert fald indkom fem ansøgninger til den omhandlede stilling.

På grundlag af det hidtil anførte er det min opfattelse, at den af Macevicius anlagte sag klart må afvises.

6. Jeg finder det ikke desto mindre rigtigt også at tage stilling til de klagepunkter, som ikke vedrører formaliteten. Sagsøgeren har i første række anført, at der er sket en tilsidesættelse af to principper i forbindelse med bremsningen af hendes karriere (sammenholdt med Reid's lynkarriere), nemlig dels af princippet om den berettigede forventning om fremgang i henseende til status såvel som pekuniært, dels af den mere generelle lighedsgrundsætning. Ifølge sagsøgeren er de mange ubehageligheder, som hun har måttet lægge ryg til, nemlig en følge af den kritik, hun siden 1973 har fremført mod reorganiseringen af biblioteket, og vel at mærke i Fællesskabets interesse (tjenestemandsvedtægtens artikler 11 og 21).

Sagsøgerens klagepunkter er imidlertid ubegrundede. For det første kan det ikke hævdes, at Macevicius' karriere blev bremset på grund af hendes uoverensstemmelser med generaldirektør Taylor, så meget mere som det er ubestridt, at hun efter dennes udnævnelse blev forfremmet til lønklasse A 4. Det ses heller ikke, at hendes berettigede forventning er blevet tilsidesat, dersom denne vurderes under hensyn til de garantier, som ansættelsesmyndigheden gav hende. Disse garantier skal nemlig være konkrete for at kunne hjemle en retligt beskyttet forventning, hvilket imidlertid ikke forekommer at være tilfældet, for så vidt angår det forslag — som senere blev frafaldet af budgetmæssige grunde — om at opnormere sagsøgerens stilling, som indeholdes i en skrivelse fremsendt i 1978 fra generaldirektør Taylor til Parlamentets generalsekretær. Det kan i det højeste hævdes, at det udgør et forberedende dokument, og det giver derfor ikke tilstrækkeligt grundlag for retligt beskyttede forventninger.

Macevicius har imidlertid ikke uddybet anbringendet om, at lighedsgrundsætningen er tilsidesat. Jeg formoder, at hun hentyder til den langsommelighed, hvormed hendes karriere har udviklet sig, sammenlignet med Reid's karriereforløb, som ubestrideligt har været overordentligt hurtigt. Jeg skal imidlertid behandle dette forhold i forbindelse med en anden beslægtet søgsmålsgrund.

7. Den pågældende søgsmålsgrund drejer sig om tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 3, hvorefter »tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller

samme tjenestegruppe, er undergivet de samme ansættelses- og karrierevilkår«. Sagsøgeren er af den opfattelse, at denne artikel er blevet overtrådt. Hun har herved anført, at medens hun ikke har opnået nogen forfremmelse siden den 1. januar 1973, er Reid, som i 1974 blev ansat i lønklasse A 5, i 1978 blevet forfremmet til lønklasse A 4 og i 1980 til lønklasse A 3.

Men også ud fra dette synspunkt finder jeg anbringendet ubegrundet. Det kan på ingen måde udledes af det i artikel 5, stk. 3, indeholdte princip om lige vilkår, at tjenestemændene har ret til et identisk karriereforløb. Som bekendt findes der i Fællesskabets tjenestemandssystem ingen egentlig ret til forfremmelse fra én stilling til en anden, eftersom udvælgelsen afhænger af ansættelsesmyndighedens skøn. I denne forbindelse har Domstolen fastslået, at der ikke består nogen ret til forfremmelse, selv når tjenestemændene opfylder samtlige betingelser herfor (dom af 25. 11. 1976, sag 123/75, Küster mod Parlamentet, Sml. 1976, s. 1701). Domstolen udtalte, at med hensyn til forfremmelser er det afgørende kriterium tjenestens interesse, og at den eneste garanti, som er givet til beskyttelse af tjenestemændene, vedrører de akter, som er udtryk for myndighedens skønsudøvelse, når den foretager udnævnelse (dom af 16. 6. 1971, sag 61/70, Vistosi mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 145, og kendelse af 15. 7. 1976, sag 61/76 R, Sml. 1976, s. 1349).

Det er derfor i lyset af denne interesse, at der skal foretages en prøvelse af det trufne valg mellem at opnormere en stilling eller oprette en stilling på institutionens organisationsplan i en højere lønklasse og for en bestemt tjenestegren. Jeg skal straks vende tilbage til dette forhold.

8. Macevicius har nemlig gjort gældende, at tjenestemandsvedtægtens artikel 7, stk. 1, og 45, stk. 1, er blevet overtrådt. Det fremgår som bekendt af disse bestemmelser, at »ansættelsesmyndigheden . . ., idet der udelukkende tages hensyn til tjenstlige synspunkter . . . [skal] ansætte den enkelte tjenestemand i en stilling i hans kategori eller tjenestegruppe, som svarer til hans lønklasse« og at, »den [dvs. forfremmelse] . . . udelukkende [foretages] på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem«.

Sagsøgeren har anført, at tjenestlige synspunkter kunne have ført til oprettelse af en stilling som kontorchef for den biblioteksafdeling, som hun leder. Hun har i denne forbindelse henvist til den af Domstolen tredje afdeling afsagte dom i sag 2/80, Dautzenberg mod Domstolen (Sml. 1980, s. 3107), som fastslog, at forfremmelsen af en tjenestemand til kontorchef skulle annulleres, idet der var påvist mangler ved udnævnelsesproceduren og især, at der var foretaget en utilstrækkelig vurdering af de enkelte tjenestegrenes behov og betydning.

Imidlertid var — hvilket sagsøgte ikke har undladt at gøre opmærksom på i sit svarskrift — de i Dautzenberg-sagen foreliggende omstændigheder i flere henseender forskellige fra de omstændigheder, som her foreligger til bedømmelse. Ved bedømmelsen af eventuelle mangler ved den procedure, som har ført til udnævnelsen af Reid, finder jeg det imidlertid muligt at henvise til de synspunkter, som Domstolen den gang lagde

til grund. Som generaladvokat Warner bemærkede i forslag til afgørelse i sag 2/80, »[omtaler] tjenestemandsvedtægten ikke 'ændring' af stillinger. Det, der ubestemt kaldes 'ændring' af en stilling, består strengt taget, tror jeg, i, at en stilling slettes af den i tjenestemandsvedtægtens artikel 6 nævnte liste, og at en ny stilling i en højere lønklasse indføjes i listen. Denne nye stilling skal så udfyldes i overensstemmelse med proceduren i artiklerne 4 og 29 [i tjenestemandsvedtægten] ... Før denne procedure kan indledes, må det imidlertid afgøres, hvilke pligter, der er forbundet med den nye stilling. Når de pligter, som er forbundet med hver enkelt af flere bestående stillinger, i sig selv ville berettige, at de blev overført til den nye stilling, må valget mellem dem foretages under hensyn til den grad af ansvar, som er forbundet med hver enkelt stilling, og ikke under hensyn til deres nuværende indehaveres respektive fortjenester« (Sml. 1980, s. 3122).

I lyset af disse bestemmelser samt under hensyn til det princip, som Domstolen fastslog i dommen, og hvorefter »... det imidlertid er de forskellige tjenestegrenes eller stillingers betydning samt betydningen af de opgaver og det ansvar, som er overdraget dem, der skal være det væsentligste kriterium ved afgørelsen af, om en bestemt tjenestegren skal ledes af — eller om en bestemt stilling skal gives til — en tjenestemand i en lønklasse svarende til en kontorchefstilling fremfor en ekspeditionssekretærstilling« (Sml. 1980, s. 3117, præmis 9), er det ikke min opfattelse, at den sagsøgte institution har gjort sig fortjent til disse anklager. Den måde, hvorpå den har udøvet sit skøn, for så vidt angår tjenestens behov og interesser, ses ikke at være behæftet med nogen mangler. Især forekommer beslutningen om at opnormere stillingen som ansvarlig for tjenestegrenen »referencer, oplysninger og dokumentation« at være tilstrækkeligt begrundet. Jeg skal her henvise til generaldirektør Taylor's forslag, som i øvrigt var i overensstemmelse med retningslinjerne fra Parlamentets budgetudvalg. Dette havde nemlig anmodet om, at den pågældende tjenestegren blev udbygget af hensyn til de direkte valgte parlamentsmedlemmer.

Det bemærkes dernæst, at Parlamentet til forskel fra, hvad der er tilfældet i de andre institutioner, har en særlig budgetmæssig selvstændighed, for så vidt angår administrative anliggender. Ifølge resolution nr. 1 optaget i protokol fra Rådets møde den 22. april 1970 godkender Parlamentet udgifterne vedrørende dets egne funktioner, hvorved Rådet »forpligter sig til ikke at ændre overslaget over Det europæiske Parlaments udgifter« (traktater om oprettelse af De europæiske Fællesskaber, 1978, s. 885). Som anført af den sagsøgte institution fremgår det heraf, at Parlamentets budgetudvalg ikke alene er en instans i budgetproceduren, men, i hvert fald i et vist omfang, udgør en del af selve ansættelsesmyndigheden. Det følger heraf, at der er nødvendigt at efterkomme de forslag, som udvalget fremsætter vedrørende institutionens organisationsplan.

9. Afslutningsvis bemærkes, at Macevicius har nedlagt påstand om at blive udnævnt til kontorchef i Reid's sted.

Påstanden er enestående i betragtning af, at Macevicius ikke indgav ansøgning om denne stilling inden for den i meddelelsen fastsatte frist. Mere afgørende er det imidlertid, at påstanden klart ikke kan antages til realitetsbehandling. Domstolens prøvelse tilsigter nemlig udelukkende på at fastslå, hvorvidt den anfægtede retsakt er lovlig. Under ingen omstændigheder kan Domstolen træde i ansættelsesmyndighedens sted.

10. Under henvisning til samtlige de anførte argumenter foreslår jeg afslutningsvis, at den af Margherita Macevicius anlagte sag afvises, eller, subsidiært, at sagsøgte frifindes. Under hensyn til at det er åbenlyst, at sagen skal afvises, og at den savner grundlag, finder jeg for omkostningernes vedkommende, at sagsøgeren ikke bør nyde godt af den særlige bestemmelse i procesreglementets artikel 70. Det er derfor rimeligt, at hun afholder samtlige sagens omkostninger.